

Ved den saaledes angivne Udstrækning af Søterritoriet vil den allerførste Del af Bælterne og Vandene mellem de danske Der falde ind under dette Territorium. Dog vil der paa enkelte Steder, saaledes i den sydlige Del af Store Bælt, i Smaalandsbhavet mellem Sjælland og Lolland, være smaa Strækninger af Havet, der sjønt helt omgivne af dansk Søterritorium, som værende i større Afstand end  $\frac{3}{4}$  Sømil fra nærmeste Kyst, ikke selv vilde komme til at høre dertil. Saavidt vi have kunnet bringe i Erfaring, tilegner imidlertid den danske Stat sig Højhedsret over disse Vandte i deres Helhed, ligesom saadan Højhedsret ogsaa respekteres af andre Stater; da derhos Staten formentlig maa kunne forbyde fremmede Fiskerifartøjer at begive sig gennem Søterritoriet i den Hensigt at drive Fiskeri paa de ommeldte indelukkede Strækninger, have vi ikke kunnet antage andet, end at det Statens Underfaatter i de danske Vandte forbeholdte Fiskeri ogsaa bør udvides dertil. Vi ere ligeledes gaade ud fra, at Danmark har Højhedsret over Store Bælt i sin Helhed, uanset at der fra Nord af strækker sig en smal Strimmel Vand, der er udenfor en Afstand af  $\frac{3}{4}$  Sømil fra nogen af Bæltets Kyster, og idet vi iøvrigt henvise til vor trykte Protokol S. 27 og 36, skulle vi særlig lægge Bøgt paa, at vor Opfattelse af dansk Søterritorium anerkendes af tyske Særretslerere. I Hensind hertil have vi foreslaaet Forskiftelsen af Søterritoriet — forsaavidt Fiskeriloven angaar — saaledes som sket er i Paragraphen.

§ 2. Sjønt det, som ovenfor bemærket, er udtalt i de fgl. Reskripter af 12te Maj 1696 og 15de Dec. 1753, at Fremmedes Fiskeri ved de danske Kyster er ubesøjet og at det bør forhindres af Øvrigheden, og sjønt Kancellicirkul. af 1ste Maj og 4de Maj 1819 instruere Øvrighederne om at afvise de Fremmede, der komme til de danske Kyster for at fiske, med Betydning om, at de, hvis de oftere indfinde sig paa dansk Kyst i saadant ulovligt Foretagende, maa vente at blive anholdte til Strafs Lidelse efter Anordningerne, — findes der ikke i vor Lovgivning foreskrevet nogen Straf for dette Forhold, efter som de i de islandiske Love af 13de Juni 1787 I § 4 og 12te Febr. 1872 § 1 givne Bestemmelser selvfølgelig ikke ere anvendelige her, og det er vel derfor ikke ganske uomtvisteligt, om Domstolene vilde anse Vedkommende med Straf, hvis Tilfældet bragtes for dem. Der synes saaledes at være Trang til en Straffebestemmelse for det omhandlede Forhold, og efter Lovforslagets § 69 vil Dvertrædelse af sammes § 1 blive at anse med Bøder fra 10 til 400 Kroner. For at disse Bestemmelser skulle kunne faa praktisk Betydning, er det nødvendigt, at det tillades, at de fremmede Fiskere anholdes, jfr. ogsaa Kancellicirkulæerne af 1819, og at der søges Sikkerhed for, at de idømte Bøder blive erlagte. Hertil sigter Bestemmelsen i § 2, ved hvis Affattelse vi nærmest have set hen til Bestemmelsen i Lov om Behandlingen af Sager angaaende nogle Forseelser mod Lovslovgivningen af 17de Maj 1873. Vi have ikke fundet, at der er tilstrækkelig Anledning til, som i Cirkul. af 4de Maj 1819, at foreskrive, at de fremmede Fiskere første Gang skulle afvises, og først naar de atter indfinde sig til Fiskeri paa Søterritoriet anholdes og tiltales, og det saa meget mindre, som det jo staar Politidommeren aabent, naar Omstændighederne tale derfor, at lade den Paagældende slippe med en Advarsel (Lov 11te Febr. 1863 § 17 og Lov 4de Febr. 1871 § 14).

§ 3. Medens Forbudet mod Fiskeri af Fremmede paa dansk Søterritorium iøvrigt saa vidt muligt overalt overholdes af vore Myndigheder, er der i saa Henseende af Administrationen gjort en Indrømmelse lige overfor svenske Fiskere for enkelte af vore Kysters Vedkommende, ligesom lignende Indrømmelser faktisk fra Sverrigs Side gjøres danske Underfaatter.

I Anledning af en fra en Del bornholmske Fiskere fremkommen Besøring over, at svenske Fiskere, uagtet de vare bleve afviste af Øvrigheden, vedbleve at udsætte deres Garn og drive Fiskeri under Bornholms Kyst, begjærede Amtmanden over Bornholms Amt i Aaret 1851 Indenrigsministeriets Resolution for, hvorvidt det maatte kunne forbydes de svenske Fiskere at drive det omhandlede Fiskeri. Herpaa svarede Ministeriet — efter at have brevvejet med Amtmændene over Frederiksborg og Kjøbenhavns Amter, hvilke begge ansaa det for utilraadeligt at træffe Foranstaltninger i den omhandlede Retning, da man derved muligen vilde fremkalde retortiverende Forholdsregler fra den svenske Regjeringsside til Skade for de danske Fiskere, der drive deres Gaandering i Sundet tilbils lige under den skaanste Kyst, — ved Skrivelse af 20de Nov. 1851, at Ministeriet, efter hvad der var oplyst, maatte finde overvejende Betænkelighed ved at foretage Videre i en Sag, der forhaabentlig vilde ordne sig i Mindelighed (jfr. ogsaa Kancellisfr. af 15de Okt. 1833). I Følge heraf lægges der ikke af de danske Myndigheder svenske Underfaatter Hindringer i Vejen for at drive Fiskeri paa dansk Søterritorium ved Bornholms Kyst, og det Samme gjaelder for Øresunds Vedkommende, ligesom svenske Fiskere ogsaa — saavidt Udvalget veed — uhindrede øve deres Virksomhed ved Nøens Kyst, og i de senere Aar endog i Store Bælt. Her, hvor Kysterne paa begge Sider ere danske, skjønnes imidlertid at være mindre Grund for en legal Indrømmelse (jfr. Udv. Protol. S. 27).